

П'ятачок

Лариса Письменна

У вестибюлі метро вирували потоки людей, як завжди у години пік. Проте кілька молодиків міцно стали непробивним колом, і люди оминали їх — праворуч, ліворуч — ті, що входили, й ті, що виходили. Хлопці трималися невимушено й незалежно. То треба вміти, а не кожен уміє. Та цій компанії не доводилось щось удавати, їхня невимушеність була природною, — городяни. Особливо один із них — стрункий і русявий — впадав у вічі. Він привертав до себе увагу людей, стомлених роботою, людей, що поспішали і, здавалось, тільки й мали клопоту швидше дістатися додому. Але хлопець був надто гарний, такий привітний, веселий, що на нього майже всі озиралися.

Можливо, вони чекали на когось, а може, й так собі стояли, перекидаючися дотепами.

З виром людей занесло до вестибюля засніженого дядька. Звичайного сільського дядька в звичайному дешевому пальті й розтоптаних черевиках на гумі. Дядько розгублено озирнувся, шукаючи касу, бо про існування автоматів, які розмінюють монети, дядько просто не знав. Забачивши-таки віконце каси, проштовхався до нього.

— Скільки до вокзалу? — гукнув звичним до простору голосом у віконце.

— П'ять копійок, — незворушно відказала касирка і тицьнула білий талончик.

Хлопці перемигнулися, нараз розімкнули коло, впустивши поміж себе дядька.

— Скільки ви заплатили до вокзалу? — дружелюбно запитав один із них.

— П'ять копійок. — Дядько був радий, що нарешті хтось звернувся до нього, подружньому заговорив у цій штурханині незнайомих людей. — П'ятачок.

— П'ятачок? — звів гарні брови русявий. — Але ж до вокзалу проїзд — шість копійок!

— Як-то — шість? — занепокоївся дядько. — Сама ж касирка казала...

— Такий шурум-бурум, а ви хочете, щоб вона усе пам'ятала. Вона ж не машина! Звичайно, діло ваше, ви зможете проїхати і за п'ять, але, розумієте самі, всяк буває: наскочить контролер, штраф, ганьба, з поїзда висадять...

— І то правда, осоромишся за якусь копійчину... Спасибі тобі, синку.

Дядько став пробиватися до віконця каси. Люди, котрих він штовхав, сердилися, — поверталися ж з роботи стомлені й нервові. А дядько, затуливши широкими плечима віконце, вже просив у касирки, аби вона взяла на додачу копійку.

Хлопці весело сміялися. Щиро, до сліз, сміявся русявий молодик, і тепер уже всі, без винятку, озиралися па нього. На його привабливе, вродливе обличчя.